

Boken 123

Varför kom aldrig Olle? Han brukade väl aldrig vara sen på morgnarna? Klassen väntade en lång stund, sedan skickade de iväg Sam för att höra med rektorn vad som som hänt och vad de skulle göra. När Sam kom tillbaka hade han inte bara Olle med sig utan också

en liten man i mörk kostym. Olle ställde sig längst ner i klassrummet medan mannen fortsatte fram till tavlan. Han såg nervös ut.

- God morgon, sa han. Mitt namn är Gunnar Fällemo. Och jag har något viktigt att berätta.

Alla barnen kollade nyfiket på mannen där han stod, Asta också.

Men när hon såg Olles min kändes allt inte så spännande längre. Gunnar fortsatte:

- Er skola behöver renoveras, och det kostar mycket pengar.

Asta sneglade mot Bea, som satt några platser bort. Vad försökte han säga?

- Vi på kommunen har bestämt oss för att riva skolan, suckade mannen.

Han verkade känna sig lättad, men också medlidande. Klassen började surra, de var som frågetecken.

Ändå var allt så klart.

När skoldagen var slut så rusade eleverna ut. Asta, Bea och Cesar tog sällskap fram till korsningen.

De skulle precis skiljas åt när Cesar plötsligt halkade och föll ner mot marken.

- Aj! Han gnydde till.

- Hur gick det? Frågade Asta och hjälpte Cesar upp.

Bea grabbade tag om en vit, glansig sten och studerade den. Hon skulle precis lägga bort stenen igen när hon upptäckte något. En inristad text.

- Snubblade du på den här? Sa Bea och visade stenen för Cesar.

Han nickade, och muttrade något ohörbart.

- Det är ett meddelande på den! Sa Asta, och läste högt:

"Under ska ni finna boken 123"

Mellan "under" och "ska" var det suddig fläck. Hon märkte det och gnuggade lite med fingret på stenen. Efter ett litet tag så var fläcken borta, och där stod det istället "natten".

Alla tre tittade undrande på varandra. Är det här till dem? Sedan poppade samma galna idé upp i deras huvuden. Det var Bea som frågade:

- Ska vi gå till skolbiblioteket i natt?

Ingen behövde svara, för svaret var självklart ja. Nu kanske de skulle de kunna rädda skolan, om det var någon slags ledtråd till en skatt.

Den eftermiddagen gick Asta hem med små längtande - och rädda - fjärilar i magen.

Många timmar hade gått sedan ABC-klubben träffades. Nu var klockan 09:15, och Asta skulle ha somnat vid den här tiden. I stället ringde hon Bea och Cesar. De fick viska för att inte väcka uppmärksamhet hos föräldrarna.

- Ska vi gå nu? Frågade Cesar.

- Okej, sa Asta och Bea.

Barnen behövde hitta ett bra tillfälle, när familjen inte hindrade dem.

Asta tittade ut genom dörren, mamma och pappa satt och kollade tv i vardagsrummet.

Hon behövde inte vänta länge, för båda två gick till köket strax därefter.

Hon tippade snabbt fram till hallen, klädde på sig ytterkläder, och tog ett steg ut

i trapphuset. Asta sprang ner för trapporna och ända fram till skolan, den här gången stannade hon inte vid korsningen.

Inom kort kom Bea och Cesar, flåsande. Bea brukade nästan aldrig vara andfådd.

- Hur mycket är klockan? Undrade Cesar.

- 21:25, svarade Bea.

De smög sig fram till den stora skolporten och slog koden. 1-4-6-9. Porten öppnades.

Skolan stängdes och tömdes på folk klockan 19:00. Hoppas att ingen såg dem.

För vad skulle hända då?

Barnen gick upp för trapporna, högst upp låg skolbiblioteket.

Asta försökte öppna dörren, men det var låst. Typiskt. De som hade kommit så långt.

- Men öh! Frustade Bea. Såklart, vad förväntade vi oss? En öppen dörr på natten?

- Nyckeln kanske är gömd här någonstans, mumlade Cesar och började leta.

De andra hjälpte till. Asta hade sett många filmer där nycklar var gömda i skor och under

dörrmattor. Det kanske var värt ett försök ändå. Fast det var lite konstigt att ha en dörrmatta utanför skolbiblioteket. Hon kikade in under den tufsiga, blå mattan framför dörren.

Åh mycket riktigt, där fanns den. En gammal järnnyckel.

- Hörni! Jublade Asta. Kolla vad jag har hittat!

Hon placerade in den i låset. Snabbt och smidigt gled den in och dörren öppnades.

Barnen satte igång med att leta bland de höga bokhyllorna. Boken 123, repeterades i Asta hjärna. Nu var det bara att hitta den.

Under tiden tickade klockan, snart måste någon av dem hitta den. Asta kände sig trött.

Hon var precis på väg att säga att de borde gå hem när Cesar hojtade till:

- Här! Boken 123!

De gick fram till Cesar och tittade fascinerat på boken. Den var röd och len, med ett tjockt omslag.

Gud vad fin. Cesar tryckte in boken och hyllan öppnades. Wow!

Asta, Bea och Cesar gick ner för en trappa som verkade finnas bakom hyllans väggar.

Det var mörkt, båda i trapporna och utomhus. När de kom ner såg de något nästan magiskt.

En skattkista. Den var öppen och det låg en massa av tusenlappar inuti kistan.

Barnen skyndade sig att bära ner den, men det gick inte så snabbt.

När de hade kommit ut ur skolan, fram till korsningen, så bestämde de att Cesar fick ha den under natten. ABC-klubben sa hejdå och gick åt varsitt håll.

Nästa dag berättade de för Olle att de kanske kunde hjälpa till med renoveringen.

Han blev förvånad.

- Alltså, det är snällt av er, började han. Men tyvärr. Skolan ska rivas.

Barnen förklarade allt, och det tog tid. Men det var absolut värt det.

- Okej, sa Olle. Jag får kolla med Gunnar Fällemo.

- Säg inte något om oss och vår skatt är du snäll! Bad Asta.

Han skakade på huvudet. Puh.

När det hade gått några månader stod skolan där igen, fast ny och ren. Den hade inte bara renoverats med deras pengar, utan också kommunens såklart.

Även om 2–3 månader av hemundervisning var rätt jobbigt och långtråkigt var det värt det.

ABC-klubben hade lyckats.

Av: Disa Redig 3A Lilla Adolf Fredrik Stockholm